

Fitxa tècnica

Guió Álvaro Fernández-Pulpeiro **Fotografia** Mauricio Reyes Serrano, Álvaro Fernández-Pulpeiro **Música** Sergio Zuluaga **Interpretació** Documental **Durada** 82 min **Gènere** Documental **Llengües** Espanyol
No recomanada per a menors de 12 anys

Sinopsi

A l'ombra de monumentals refineries que emergeixen com temples cromats, **Un cielo tan turbio** viatja per diversos paisatges fronterers de Veneçuela, el primer petroestat, avui copejat per la pitjor crisi política i humanitària que Sud-amèrica ha viscut al segle XXI. Sota cels que auguren tempesta, somnolents militars aguaiten al mig del mar Carib, migrants vaguen per lúgubres pobles fronterers entre Veneçuela i Brasil, i contrabandistes esgoten els últims barrils de gasolina creuant clandestinament pels senders de l'hostil desert Guajiro. (Sensacine)

Crítica

Revolucions permanents

És de nit. Dos països condueixen una *pick up* per una pista de terra. Parlen de la recollida de firmes que el president Maduro iniciarà per enviar-les als Estats Units i obrir una possible via de negociació amb Trump i així posar fi a una crisi humanitària que amenaça de deixar sense reserves el país en un termini de 20 dies. És l'únic apunt polític que sentirem de boca d'un dels nombrosos personatges que habiten **Un cielo tan turbio**, el segon treball d'Álvaro F. Pulpeiro, que ja va estar al Festival de Cinema Europeu amb la seva òpera prima, *Nocturno: fantasmas de mar en puerto* (2017).

El realitzador gallec filma aquesta xerrada entre els homes col·locant la càmera davant del vidre de la furgoneta, de manera que, ajudat per la foscor, empresona els dos ocupants del vehicle, alhora atabalats per l'escassetat que assola el país. És, potser, el moment menys espectacular d'una pel·lícula fotografiada amb bellesa esforçada pel mateix Pulpeiro i Mauricio Reyes Serrano, però, resumeix millor que algunes de les elaboradíssimes *set pieces* la situació de Veneçuela. En aquesta panoràmica itinerant del país caribeny es passa pel desert de la Guajira, per la seva frontera amb el Brasil o per l'àrea de Maracaibo, però també per refineries i vaixells de guerra, llocs tots ells reflectits amb una bellesa decrepita, conseqüència directa de la paradoxal ruïna econòmica que assola la primera potència petrolífera del planeta.

La concepció viatgera de la pel·lícula -i la seva posterior composició- queda sintetitzada en una seqüència inicial en què un cotxe es desplaça mentre la ràdio va d'una emissora a una altra empalmant noticiaris que parlen fugaçment (i des de diferents llocs, també des dels Estats Units) sobre tot el que passa allà. Aquests salts per l'ona mitjana tindran el seu ressò en l'estructura d'aquest film deambulant que busca, sense carregar les tintes, mostrar la quotidianitat de la gent corrent, aquella que trafica amb combustible per poder subsistir o que munta un grup de *mariachis* per cantar a la frontera i treure's uns quants bolívares. De vegades de la pobresa al surrealisme només hi ha un pas.

Enric Alberó – caimanediciones.es